

Sygn. akt I C 1348/15 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świnoujściu Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Trytek-Błaszak

Protokolant: Marta Korzeniewska

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2016 roku w Świnoujściu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w K.

przeciwko S. C.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1348/15

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego w postępowaniu uproszczonym

Powód (...) w K. wniósł przeciwko S. C. powództwo o zapłatę kwoty 796,51 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 636,56 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów sądowych 30 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17 zł i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego z (...) Bank Spółką Akcyjną we W. umowy kredytu. Podniósł, że pomimo precyzyjnie ustalonych w umowie zasad zwrotu pożyczonej kwoty, pozwany nie wywiązał się z warunków umowy, co skutkowało jej zakończeniem. Zobowiązanie pozwanego wynosi kwotę 796,51 zł, na którą składa się 309,21 zł – zaległa część kapitału, 327,35 zł – suma odsetek od kapitału naliczona od dnia następnego po dacie wymagalności do dnia sporządzenia pozwu, 159,95 zł – koszt dochodzenia zaległej należności (koszty upomnień i wezwań). Wskazał, że na podstawie uchwały Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia (...) Bank Spółki Akcyjnej z dnia 08 września 2010r. doszło do przeniesienia całego majątku (...) Bank Spółki Akcyjnej we W. na (...) Bank Spółkę Akcyjną we W.. W dniu 30 kwietnia 2013r. wierzyciel pierwotny (...) Bank Spółka Akcyjna dokonał na podstawie art. 509 kc przelewu przysługującej jemu wierzytelności od pozwanego na rzecz powoda i w ten sposób powód uzyskał legitymację procesową czynną w niniejszym postępowaniu. O fakcie cesji pozwany został zawiadomiony pisemnie. Powód podjął próby polubownego odzyskania należnej jemu od pozwanego kwoty, lecz bezskutecznie. Na żądanie pozwu składa się kwota 636,56 zł stanowiąca zaległą część kapitału i odsetek wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kwota 159,95 zł stanowiąca koszt dochodzenia zaległej należności (koszty upomnień i wezwań) naliczone zgodnie z warunkami umowy kredytu, od których powód nie domaga się odsetek.

Pozwany S. C. nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, ani też nie składał w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie, stąd też zgodnie z treścią art. 339 § 1 kpc Sąd zobowiązany był wydać wyrok zaoczny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 sierpnia 2005r. pomiędzy (...) Bank (...) Spółką Akcyjną we W. a S. C. zawarta została umowa o kredyt na zakup towarów i usług w wysokości 653,47 zł, którą pozwany zobowiązał się spłacić w 12 miesięcznych ratach, poczynszy od września 2005r. Ostateczny termin spłaty kredytu upływał w dniu 22 sierpnia 2006r.

(dowód: umowa o kredyt z 22.08.2005r. nr (...) – k. 9-12)

Pismem z dnia 11 czerwca 2013r. (...) Bank Spółka Akcyjna we W. zawiadomił S. C., iż wierzytelność wynikająca z powyższej umowy została w dniu 30 kwietnia 2013r. sprzedana (...)w K..

(dowód: zawiadomienie pozwanego z 11.06.2013r. – k. 7,

odpis z KRS-u – k. 19-22)

Pismem z tej samej daty – 11 czerwca 2013r. – powód poinformował pozwanego o przelewie wierzytelności i wezwał do zapłaty kwoty 711,48 zł (należność główna 309,21 zł, odsetki 242,32 zł, koszty 159,95 zł) w terminie 3 dni.

(dowód: wezwanie do zapłaty z 11.06.2013r. – k. 5-6)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione, bowiem powód nie wykazał swojej legitymacji procesowej czynnej, a nadto nie wykazał zasadności powództwa.

Swoje roszczenie wobec pozwanego S. C. powód wywodzi z umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 kwietnia 2013r., na podstawie której miał nabyć od (...) Bank Spółki Akcyjnej we W. wierzytelności pieniężne wobec pozwanego wynikające z umowy kredytu z dnia 22 sierpnia 2005r. Nie załączył jednak do pozwu umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 kwietnia 2013r., a zatem nie wykazał, aby po pierwsze – taka umowa istniała i została zawarta między (...) Bank Spółką Akcyjną we W. a powodem, a po drugie, jeżeli taka umowa została zawarta – aby jej przedmiotem były wierzytelności wobec S. C. wynikające z umowy kredytu z dnia 22 sierpnia 2005r., i w jakiej wysokości. Okoliczność zbycia wierzytelności nie wynika z pisma załączonego do pozwu z dnia 11 czerwca 2013r. zawiadamiającego o przelewie wierzytelności, który nie jest dokumentem źródłowym na okoliczność przeniesienia wierzytelności wobec pozwanego. Konsekwencją braku przedstawienia istnienia umowy przelewu wierzytelności jest niewykazanie przez powoda swojej legitymacji procesowej czynnej.

Nie można uznać, że pozwany przyznał okoliczność istnienia cesji wierzytelności. Zgodnie z art. 229 kpc nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Zawarcie umowy cesji nie stanowi okoliczności faktycznej podlegającej uznaniu bądź też nie przez stronę procesu, a jest wyłącznie okolicznością prawną (nie – faktyczną), od której zależy legitymacja czynna w procesie.

W myśl art. 509 § 2 kpc w przypadku zawarcia umowy przelewu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę (cesjonariusza) ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi (cedentowi), który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki łączył go z dłużnikiem. Wierzytelność, jak i prawo do jej dochodzenia przechodzi na nabywcę w takim kształcie, w jakim przysługiwała cedentowi w chwili zawarcia umowy przelewu. Jednocześnie, jeżeli dłużnik banku będący kredytobiorcą nie dotrzymuje warunków udzielenia kredytu, bank może dokonać przelewu wierzytelności na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego bez zgody zarówno tego dłużnika, jak i dłużnika banku z tytułu

zabezpieczenia kredytu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2010r., IV CSK 558/09, OSNC 2010/12/168, LEX nr 602305, Biul. SN 2010/9/10, M. Pr. Bank. 2011/5/12).

Powód nie przedstawiając Sądowi umowy przelewu wierzytelności, nie wykazał, aby nabył wierzytelności wobec pozwanego i jest to okoliczność wystarczająca do oddalenia powództwa w całości.

Ponadto, gdyby nawet taką umowę przedstawił, nie wykazał zasadności powództwa. Powód wskazał w pozwie, że nie wywiązanie się z umowy przez pozwanego skutkowało zakończeniem tej umowy, co miałyby wskazywać na wcześniejsze zakończenie umowy w wyniku jej wypowiedzenia. Także i w tym przypadku, nie załączył do pozwu pisma wypowiedzającego umowę wraz z dowodem jego nadania pozwanemu. Nie wykazał zatem, aby umowa została pozwanemu wypowiedziana i stała się wymagalna wcześniej, aniżeli w wyniku upływu czasu, na jaki została zawarta.

Nie wiadomo również, w jaki sposób zostały skapitalizowane odsetki w kwocie 327,35 zł, według jakiej stopy procentowej, nie ma wskazanej konkretnej daty początkowej ich naliczania (jest tylko określenie „od dnia następnego po dacie wymagalności”, która to data określona nie została), jak też kwoty, od której zostały obliczone. Przy tak zgłoszonym roszczeniu nie wiadomo, czy naliczenia dokonane zostały zgodnie z umowami łączącymi Bank z pozwanym. Tym samym, kwoty te są nieweryfikowalne przez Sąd orzekający, jak i pozwanego.

W polskim systemie prawnym obowiązuje zasada, iż między stronami stosunku cywilnoprawnego obowiązek (ciężar dowodu) udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Zasada kontradiktoryjności i dyspozycyjności zobowiązuje strony do wskazania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 kpc). Stosownie do zasady wyrażonej w art. 3 kpc, a rozwinętej m.in. w art. 232 zd. 1 kpc, strony są obowiązane przedstawiać dowody, a rozkład ciężaru dowodu wynikający także z art. 6 kc powoduje to, że strona, która chce dochodzić roszczeń wymagających dowodzenia środkami dowodowymi, z których może skorzystać, powinna liczyć się z koniecznością przedstawienia takich dowodów, gdyż w przeciwnym razie jej powództwo może być oddalone. Zatem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak: Stanisław Dmowski, Stanisław Rudnicki „Komentarz do kodeksu cywilnego, Księga pierwsza, część ogólna”, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis).

W przypadku nie podjęcia obrony przez pozwanego stosownie do art. 339 § 2 kpc, w którym określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego, sąd - jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej, sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 07 czerwca 1972r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Braki w zakresie podstawy faktycznej i prawnej pozwu obciążają powoda.

Mając powyższe na uwadze, roszczenie powoda jako bezzasadne i nie udowodnione podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w sentencji wyroku.

SSR Agnieszka Trytek Błaszak